Ч. 1. Середа 3 (15) сїчня 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і **Адмінїстрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цїлий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20
Поодиноке число	1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45
Поодиноке число	3 кр.

Подїл народної роботи.

Майже від самого початку вісїмдесяти років чути між Русинами, то тихше, то голоснїйше заєдно поклик: Орґанїзуймо ся! Орґанїзуймо ся! Поклик се безперечно і розумний і важний, але на самім поклику не повинно кінчити ся. На жаль, у нас лиш на нїм кінчить ся, бо й доси, хоч в послїдних часах всї таки дуже голосно стали накликувати до орґанїзациї, єї таки як не видко, так не видко. Нашим людем здає ся, що коли їх збере ся громада кількадесяти людий та побалакають собі широко то об сїм, то об тім, коли ухвалять яку проґраму, хоч би й „мінїмальну“ або „максимальну“, то й вже зараз настане орґанїзация. А тимчасом показує ся, що то таки не так, бо скоро люди по зборах хоч би й найбільше одушевлених розїдуть ся домів, то орґанїзациї таки не видко нїякої.

А чому так? — Орґанїзация не в тім, що хтось буде знати, до котрої громади людий має належати, але в тім, щоби ті люди, котрі зійшли ся і порадили ся з собою, взяли ся спільними силами до роботи і всї разом робили після однакового пляну. А де нема пляну, там нема й роботи, бо нїхто не знає, до чого брати ся, що і як робити. Раз бере ся до того, другий раз до чого иншого; тамтого не скінчив, а се вже зачав. Неодин чоловік доброї волї і найбільшої охоти бере ся до того, чого може не так не розуміє, як радше не знає, як єму брати ся до того, але він таки бере ся. В роботі настає тогди неудача і розлад а з ними і знеохота; люди опускають руки і складають роботу або на других, або чекають спасения Божого. От чому у нас орґанїзациї як не видко так не видко.

От недавно тому бо 26 грудня мин. року відбули ся у Львові збори громади людий, скликаних пос. Барвіньским. На зборах тих були і буковиньскі посли др. Стоцкий і проф. Євст. Піґуляк та богато самих найщирійших патріотів. Радили безперечно розумно і щиро, порушили богато важних і пекучих справ, та й признали, як довідуємо ся з „Буковини“, що нам самим треба доконче занятись ся народом як найревнїйше, що треба брати ся до працї, що треба старати ся власними силами щось роздобути для себе. Але як то все зробити, того не сказано. — бодай з „Буковини“ о тім не довідуємо ся. За то довідуємо ся, що вибрано екзекутивний комітет, котрий мав би передовсїм заняти ся уряджененем правильних сходин у Львові (орґанїзациї львівскої громади) кождого третого четверга рахуючи від першого четверга по 1-ім місяця; в тих сходинах повинні брати участь також люди з поза Львова. Екзекутивний комітет має придумати дальші кроки орґанїзациї. Порушено при тім гадку евентуального основаня політичного товариства і жадано, щоби устроювати частїйші з'їзди.

Отсї заходи около переведеня орґанїзациї а іменно гадка завязаня якогось товариства політичного спонукують нас докинути і своє впрочім неміродайне слово.

Орґанїзациї потреба, то річ певна, але і то річ певна, що орґанїзация не в тім, щоби устроювати з'їзди та завязувати товариства політичні. Чи мало вже було у нас і сходин і з'їздів. Преці єсть вже від тілько лїт і політичне товариство, а чи удалось єму перевести орґанїзацию межи Русинами? По нашій думцї треба орґанїзацию починати не від того, але від подїлу працї, передовсїм треба роздїлити всю народну роботу на дві великі части: на роботу внутрішну, котру лиш ми самі можемо і мусимо робити, і на роботу внїшну, котрою єсть полїтика. Кождою із сих робіт нехай би занимала ся окрема громада людий. Полїтику лишити полїтикам, а другі нехай дбають про внутрішні справи, котрих єсть таке множество. На внутрішну роботу клали би ми поки що найбільшу вагу і тут старались як найоснованїйше перевести подїл роботи і визначити кождому, що і як має робити. Тогди може настала би й якась орґанїзация, лиш треба людий, котрі би думали над тим. що і як треба робити, та давали другим директиву. До того не треба аж товариства політичного, вистав би й комітет екзекутивний. На разї піддаємо лиш сих кілька гадок, а колись пізнїйше позволимо собі обговорити обширнїйше справу орґанїзациї.

Сойм краєвий.

(6. засїдане з дня 11 сїчня 1896).

По відчитаню петиций, котрих наспіло доси 328, відчитано внесене пос. Кремпи в справі недопущеня до нищеня лїсів і предкладаня Радами повітовими статистичних дат що-до стану лїсів. По сїм наступило перше читанє внесеня пос. Дунаєвского в справі утвореня громад окружних.

Пос. Дунаєвский мотивуючи своє внесенє зазначив, що справа реформи громадскої єсть первоpядної ваги, бо адмінїстрация краю набирає що раз більшої ваги. Адмінїстрация бере в опіку чоловіка від хвилї, коли він прийде

---

1)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

Мало єсть повістий, котрі би так загально всїм подобали ся, як отся, котру тут подаємо в перекладї з анґлійского. На доказ того досить хиба буде сказати, що переклади „Бен Гура“ появили ся в мовах: нїмецкій, француский, італїян[illegible], шведскій, польскій ба навіть і в туре[illegible] в анґлійскій же мові розійшла ся бу[illegible] се[illegible] повість ще в 1887 р. аж в 185.000 примірниках. а від того часу появляють ся що раз то нові виданя. Причиною сего єсть, що автор єї, американьский ґенерал, умів знаменито представити в нїй ті часи, в котрих жив Ісус Христос, і ті відносини суспільні та межинародні, серед котрих лагодила ся та велика зміна, яку мала зробити на сьвітї наука Христова. Нарід жидівский, гноблений Римлянами, виглядав Спасителя, але сподївав ся, що той явить ся яко король жидівский і увільнить свій нарід з римскої неволї. Одні жиди під ту пору вірили в єдиного Бога; у инших народів ледви поодинокі глубокі мислителї приходили до того переконаня, що єсть один Бог, всемогучий і вічний. Як кождий гноблений нарід так і жиди переходили на сторону своїх гнобителїв, але при тім не забували на свою віру, держали ся єї потайком і жили тою надїєю, що колись відомстять ся за свої кривди, а стане ся то тогди, коли явить ся Месия. Римляни знов, ставши панами сьвіта і розбогативши майном других, котре забирали правом сильнїйшого, жили в найбільшій розпустї, котра наконець стала ся причиною їх упадку. Серед сих обставин являє ся Спаситель і своєю наукою та своїми чудесами а на конець і своєю смертию на хрестї вводить нове житє в народи. Ті з жидів, що доси, як Бен Гур сподївали ся в нїм короля жидівского, пізнають, що царство єго не з сего сьвіта, і покланяють ся єму. З поганьского Риму стає поволи християньский, а ті що доси жили лиш надїєю мести, в любови до Христа і в Єго вірі ширять християнство.

Автор повісти „Бен Гур“, Людвик Валляс (Lewis Wallace) родив ся в 1827 р. в Бруклїтї в удїльній державі Індияна, в Сполучених Державах північної Америки. Скінчивши науки став він адвокатом, але пізнїйше вступив до войска і дослужив ся ранґи ґенерала. Пізнїйше був він американьским послом в Константинополи. Валляс займав ся дуже пильно лїтературою, котрій присьвячав весь свій вільний час. Над повістию „Бен Гур“ працював він сїм лїт, а замітне то, що аж коли єї скінчив, поїхав до Палестини оглядати ті місця, котрі описав в своїй повісти — все було так докладно описане, що не потребував нїчого змінити.

Часть перша.

Глава перша.

Джебель ес Зубле називає ся пасмо горбів, довге більше як на пятьдесять миль, з котрого видко на всходї каменисту Арабію. Тут богато ярів і потоків, котрими в слотну пору спливає вода до Йордану. З одного такого яру, іменно з того, що на самім кінци пасма горбів стаєсь руслом ріки Яббок, показав ся як-раз якийсь подорожний, що ішов на вижину, на котрій єсть широка пустиня. На него то хочемо звернути увагу читателя.

На око не було тому подорожному більше, як може сорок і пять лїт; єго колись чорна борода ставала вже шпакувата; лице єго, брунатне як спалена кава, було вкрите хусткою і длятого лиш трошки було єго видко. Від часу до часу підняв він свої великі чорні очи в гору. Всхідним звичаєм мав на собі довгу одїж і їхав на великім білім верблюдї, що нїс на собі рід аамета.

Як-раз сходило сонце, коли верблюд виходив з яру. Перед самотним подорожним лежала розлога пустиня, дороги і стежки скінчили ся, але верблюд ідучи за своїм інстинктом гнав широкими кроками в ту сторону, де на всходї здавало ся, що небо припирає до землї. Так

на сьвіт, ділане адміністрациї есть длятого важне. Опіка власти над суспільностию есть до певної міри конечною, коли держава хоче сповнити свій обовязок. Поліция безпечности, обичайности, здоровля і т. д. суть то обовязки, вложені на громаду, котрі сягають так далеко, що настає суперечність межи обовязками а средствами, якими можуть громади розпоряджати. Що треба конче зарадити злому, о тім нема сумніву. Чекати, аж сам орґанїзм собі поможе, може бути тогди добрим, коли орґанїзм здоров; однакож в сїм случаю могло би то мати просто противні наслїдки. Хто за поволи поступає, той згине. Чекати кільканайцять лїт, аж розширить ся просьвіта і громади піднесуть ся економічно, могло би бути шкідливим.

Висказано гадку, що коли громада сільска не всилї дати раду своїм обовязкам, то треба злучити еї з двором, через що скріплять ся інтелектуальні сили громади. На то не може бесїдник рішучо згодити ся, бо там де есть убожество духа або економічне, есть засадою здорового поступу підносити, скріпляти і запомагати. Бесїдник не думає щоби заглада дворів і двірків, розкинених по краю, на котрих опирає ся моральне і інтелектуальне житє краю, була в інтересї. То, що називає ся двором, есть домом, котрий переховав віру і обичай; есть то дім, з котрого в мужескім поколїню виходили дїла, а в женьскім любов. Не треба нищити того чинника суспільної любови. Тут потреба щось иншого, іменно, щоби з хати селяньскої підносила ся цивілїзация, щоби хата селяньска зрівнала ся з цивілїзациею двора. В виду того треба подумати о иншім средстві, а тим есть утворене громад окружних.

Громада задержує свою самостійність а що кілька громад сполучить ся, то вже переведено в инших краях Европи і переводить ся. Внесеня такі повинно ставити правительство, жадати того від послів задля браку часу не можна. Видїл краевий, завізваний Соймом до предложеня проекту реформи громадскої, не зробив того, а Видїл краевий має має бути сповнителем волї Сойму. Коли бажає ся поправи відносин, найлїпше буде завізвати до того правительство, котре має подостатком сил, широку практику і досьвід. Нинїшна підстава есть хитка; треба длятого звязати поодинокі члени, а тогди новий чинник адміністрацийний перебуде бурі.

Виімково есть догідна хвиля зі взгляду на слова Е. Ексц. Маршалка, що сам постарає ся, щоби реформа була переведена і зі взгляду на то, що на чолї адміністрациї державної сего краю, стоїть муж, котрий як мало хто знає потреби краю і без сумнїву схоче причинити ся до переведеня тої реформи. — Внесене передано комісиї громадскій.

З порядку дневного наступило перше читане внесеня пос. **Крамарчика** в справі знесеня нотариятів в Галичинї. — Внесене передано комісиї правничій.

Перегляд полїтичний.

У Відни розпочали ся вчера засїданя комітету епіскопів під проводом кардинала Шенборна.

Зачувати, що Е. Вел. Цїсар виїде дня 14 лютого на пригірок сьв. Мартина коло Монако, де тепер перебуває Еї Вел. Цїсарева і побуде там три недїлї.

Велику сензацию викликало в Парижи арештоване редактора ґазети Figaro, Розенталя, котрий прізвав ся Сен-Сер. Арештоване его наступило длятого, що показало ся, що він вимусив від померпюго недавно мілїонера Лебоді'ого значнїйшу суму, обіцюючи, що увільнить его від войска. Слїдство показало, що Розенталь був заразом і шпигуном нїмецким.

В Болгариї заносить ся на зміну кабінетову. Кажуть, що коли-б Стоїлов уступив, то его місце заняв би Греков. Москвофільска партия невдоволена з того, що перехід кн. Бориса на православіе проволїкає ся, хоче робити демонстрацию.

Новинки.

Львів дня 14 січня 1896.

— **Іменованя.** Ц. к. краева дирекция скарбу іменувала контрольора при ц. к. маґазинї продажи тютюну і штемплїв у Львові, Йосифа Штопля, контрольором дирекциї продажи тютюну і штемплїв при тім же маґазинї.

— **Іспити кваліфікацийні** для учителїв шкіл народних перед комісиею екзамінацийною в Ряшеві розпічнуть ся дня 10 лютого с. р. Поданя заосмотрені потрібними до того прилогами треба вносити найдальше до дня 2 лютого с. р.

— **Пересторога для еміґруючих до Бразилїї.** Стефан Канцар з Настасова, котрий з посьвященя для других вибрав ся з еміґрантами до Бразилїї, щоби розслїдити справу і подати людем правдиві вісти про Бразилїю, надіслав на руки о. Евст. Цурковского письмо, в котрім остерігає еміґрантів перед аґентом Нодарім в Удіне. Еміґранти вислали були тому аґентови наперед завдатки по 10 зр. на куплене білетів з Удіне до Дженови (Genowa). Тимчасом Нодарі анї не купив білетів, анї не хотів звернути гроший. Навіть і італїяньска полїция не помогла еміґрантам. Служба зелїзнича повикидала в ваґонів поїзду, що відходив до Дженови, ті жінки з родинами, що були вже повсїдали і лишила їх під голим небом.

— **Нещаслива пригода.** На центральній стациї трамваю електричного стала ся вчера вечером страшна пригода. Підчас мащеня осий при однім возї електричнім — при котрій то роботї віз стоїть на шинах над ямою, а в ямі знаходить ся робітник, що его мастить — стояв в ямі робітник Григорий Сьветлїк, коли хтось посунув возом і віз придушив Сьветлїкови голову до берега ями так сильно, що не лиш здер ему майже всю шкіру з заду голови, але й із переду покалїчив его сильно в лице. Нещасливого, облитого кровю і безпритомного відставлено до шпиталю. Сьветлїк есть вдівцем і батьком 4 дїтий.

— **Украдене дитини.** Дїд Кость Нагуменюк украв в Копичинцях 9-лїтного Стефана Воляна серед слїдуючих обставин: Анна Желехівска, міщанка в Копичинцях одержала від тамошної громади перед 4 роками на виховане Стефана Воляна, котрого мати під ту пору винесла ся була без вісти з Копичинець, лишивши трое дїтий. Желехівска удержувала хлопця до недавна, аж якось хлопець в недїлю чи сьвято десь щез. При помочи зверхности громадскої відобрала Желехівска хлопця по кількох недїлях від дїда Івана Снїгура. Іван Снїгур каже, що дістав хлопця на зиму від дїда Нагуменюка під услівем, щоби его на жадане віддав. Від того часу був Стефан при Снїгурі і помагав ему жебрати. Хлопець каже, що Нагуменюк взяв его з улицї при помочи другого дїда і заніс до Скалата; звідси водив на жебри по инших місцевостях, а відтак відступив его Снїгу-

---

гнав він чотири години; наконець около полудня пристанув. Їздець на нїм як би пробудив ся з глубокої задуми, розглянув ся на всї боки, а відтак вдоволенний сказав сам до себе: „Преці раз!“, опісля зложив руки, схилив голову і тихо молив ся через хвилю. Сповнивши той побожний обовязок, дав верблюдови звичайний знак, що хоче злїзти. Верблюд спустив ся поволи на колїна, їздець станув ему ногою на шию і зараз потім стояв вже на піску.

Коли так той чоловік стояв, то було видко, що він не великий але хорошої і сильної будови тїла. Коли розвязав шовковий шнурок, що притримував на голові его турбан, можна вже було добре подивити ся на его лице. Краска его була, як вже сказано, майже чорна; але широке чоло, орлиний ніс, довге блискуче волосе, що спадало ему аж на плечі, були нехибними ознаками его походженя: він був скіичсним типом Египтянина. В виду того, що він був сам один на пустини, впадало в очи, що він не мав нїякої зброї при собі; не мав навіть тої палицї, которою звичайно підганяють верблюда. Від довгої їзди ноги ему були подеревіли і длятого перейшов ся кілька разів то сюди то туди, та розтирав руки і тупав ногами, щоби круженє крови трохи прискорити. Тимчасом час від часу споглядав на край пустинї і за кождий раз, коли глянув, пробивало ся в его лици якесь розчароване, знак, що він когось сподївав ся, хоч трудно було зрозуміти, яке би то мало бути дїло, що мало би залагоджувати ся аж тут в так далекій сторонї. Але хоч не міг затаїти свого розчарованя, все-таки, видко був певний того, що з'являть ся ті, котрих він виглядав, бо взяв ся зараз розпаковувати свої припаси. Насампеpед дав верблюдови їсти, відтак виймив вязку паликів, вбив один в землю, а другі доокола него, накрив їх зверха полотном, а друге розстелив на земли і хата була готова.

— Прийдуть! — сказав сам до себе. — Той, що привів мене сюди, приведе і їх. Треба прилагодити ся.

З привезених припасів вибрав відтак чого було треба на обід: вино в малих, шкіряннних мішочках, сушену баранину, сирийскі ґранатові яблока, арабскі дактилї, сир і хлїб. Все те порозкладав на розстеленій скатерти, поклав відтак три плетені тарільчики з пальмового листя, і коло кождого поставив серветку з найтоншого шовку.

Коли вже все було готове, вийшов знову та розглянув ся і ось! — далеко на всходї побачив щось чорного. Станув як остовпілий і лиш видивив ся; якесь надприродне чувство опанувало его — то, що чорнїло ся, ставало чим раз більше; зразу було як долоня, а відтак прибирало вже виразний вид. Незадовго побачив він такого самого білого верблюда, як і той, що у него, і так само прибраного. Він зложив руки, глянув в небо, а в очах станули ему сльози. Глубока покора зворушила его душу і він відозвав ся: Лиш сам Бог великий!

Незнакомий доїзджав чим раз близше; наконець пристанув. І він як би із сну пробудив ся, коли побачив верблюда на колїнах і молячого ся чоловіка. Він зложив і собі руки та змовив тиху молитву а відтак злїз в верблюда та приступив до Египтиянина, котрий підійшов до него. Глянули хвильку по собі а відтак обняли ся. Незнакомий відозвав ся:

— Мир тобі, слуго правдивого Бога!

— Мир і тобі! — відповів тамтой другий. — Витай, побратиме по правдивій вірі!

Той, що тепер приїхав, був чоловіком високого росту і худощавий. Очи ему глубоко запали ся, волосе і борода були сиві, а краска лиця червонаво-темна; та й він не мав зброї. Одїж мав на собі білу як Інд, крім сандалів на ногах. — Бог один великий! — повторив він увільняючись з обнятя Египтиянина.

— А блаженні всї, що ему служать! — відповів Египтиянин і додав відтак: — Але підождім; видиш, онтам їде наш товариш.

Глянули на північ і побачили, що іде й третий верблюд так само білий як тамті оба. Заждали, аж злїз з верблюда той третий, що приїхав, і підійшов до них.

— Мир тобі! — сказав і той та обняв Інда.

— Нехай дїесь воля Божа! — відповів Інд.

Той, що приїхав послїдний, ріжнив ся від своїх товаришів делїкатнїйшою будовою тїла. Краска его лиця була біла; буйне, ясне волосе вкривало его малу але хорошу голову; его сині очи вказували на лагідну але отверту і щиру натуру. На око могло ему бути може яких пятьдесять лїт. — Знаток всїляких народностий пізнав би зараз, що то Грек.

Коли привитав ся і з Египтиянином, відозвав ся сей дрожачим голосом:

— Мене привів дух сюди насамперед, а по тім пізнаю, що я вибраний до услуги моїм братям. Намет вже розставлений, хлїб готовий до ломаня, позвольте-ж, нехай сповню мою службу!

Взяв їх обох за руки і завів до намету, відвязав їм сандали, обмив ноги, злив їм води на руки та обтер готовим до того ручником. А коли відтак обмив і собі руки, промовив:

— Покріпім же ся, братя, до сповненя нашої задачі. Попоїжмо, що-б нам стало сили сповнити наше послание. Будемо їсти та й познакомимо ся при тім і поговоримо о цїли нашої подорожи.

Він визначив місця так, що всї три могли взаімно на себе дивити ся. Перед тим ще всї

рови. Нагуменюка арештовано і відставлено до суду в Терпополи.

— **Задля кусня землі.** Із Східниці доносять о слідуючій пригоді: Селянин Тома Пронь процесував ся вже 14 літ о кусень землі з властителем тамошної копальні Дороциньским. Наконець 16 січня мала приїхати з Дрогобича комісия, щоби розслідити претенсиї обох сторін. Дороциньский однак не чекаючи рішеня комісиї виїхав минувшої суботи з двома фірами гною на спорне поле і взяв з собою чотирох людий, узброених в зелізні ґралї і хотів гній розкидати. Тома Пронь не хотів допустити до того і прийшло до сварки, котра скінчила ся тим, що Дороциньский стрілив до селянина пять разів з револьвера і ранив его три рази смертельно. Убийника відставив жандарм до суду в Дрогобичи.

— **Чого голод не научить!** Незвичайну штуку показав вчера Віденьцям 18-літний хлопак іменем Пшібіль. Він пустив ся по линві, що іде через Дунай, а котра призначена, щоби нею порон кермувати. Дійшов вже був по линві аж на саму середину Дунаю, але полїция не позволила іти ему дальше і змусила его спустити ся до лодки. Приведений на полїцию заявив Пшібіль, що з голоду взяв ся до такої штуки і хотів нею звернути на себе увагу людий.

Всячина.

— **Похибка друкарска.** Зараз в першім числї нашої часописи із сего року просимо наших читателїв, щоби були вирозумілі на похибки друкарскі, які може коли лучать ся. В щоденній ґазетї трудно, дійстно, їх устеречи ся. Та що-ж то впрочім дивного, що в якійсь ґазетї лучить ся похибка друкарска, коли недавно тому, через переставленє двох слів лучила ся така, певно, дуже не мила похибка друкарска в двох друкованих розпорядженях старшини громадскої нїмецкої громади Берґгавзен. Одно з тих розпоряджень було таке: „Оповіщенє. Взиває ся тутешних господарів, щоби подорожних, які би з весною показали ся, зараз ловили, нарили кипятком або в який небудь иншип спосіб робили нешкідливими. Старшина громадска в Берґгавзен. — А друге: Оповіщенє. З днем 1 с. м. отвирає ся господа для бідних хрущів. В тій господї будуть они діставати теплу вечеру і снїданок та безплатний нічліг. Жебрати по дорогах строго заказує ся. Старшина громадска в Берґгавзен".

— **Палата з леду.** Добре дуріти, коли приступає — можна би сказати Американцям, котрі не знаючи вже, якої собі придумати забави, виставили коло Трекі до десять днів палату з леду. Єсть то величезний будинок зроблений в той спосіб, що уставлено насамперед нїби лиш сїть будинку з дерева, па котрій замість стїн поприбивано величезні сїтки дротяннї і поливано їх відтак в часї великих морозів водою. Вода замерзла і так зробив ся величезний будинок ледовий, котрий виглядає ще красше, як коли-б був зроблений таки із справдїшного рубаного леду. При тім будинку есть одна вежа на 300 а друга на 200 стіп висока; в серединї есть саля до танців довга на 160 стіп і совганка довга на 800 стіп. Крім того суть там реставрациї, ґардероби і т. д. Кождий гість, що приходить до тої палати на забаву, дістає даром білет, котрий дає ему право їхати саньми до озера Доннер, віддаленого від палати сїм анґлїйских миль (наших миля і три чверти). Американцї їдуть до тої палати такими масами, що зелїзниця відступає їм окремі поїзди по зниженних цїнах.

— **Спис кандидатів на смерть в Хінї.** Коли якийсь урядник в Хінї допустить ся так великого злочину, що его засудять на смерть, то не тратять его зараз, але вписують на 7 лїт в лїсту кандидатів на смерть. Два рази до року предкладають той спис цїсареви хіньскому, котрий червоним олївцем підчеркує одно або два прізвища. Чиє підчеркне, того тратять; хто через сїм лїт не був підчеркнений, того пускають на волю.

— **Найлїпший доказ.** Пан до шевского хлопця: Отже твій майстер вчера нагло помер? — Хлопець: Ой так; его серце і его рука перестали від вчера бити.

— **Певний свого.** Ключник до кримінальника пускаючи его на волю: Маю надію, що вже більше тут не побачимо ся. — Кримінальник: Як то? Хиба ви вже подали ся на пенсию?

Господарство, промисл і торговля.

Добрі ради.

— Кіт до груб. В зимі, коли в грубах раз в раз палить ся, буває часто, що они пукають і треба їх часто лїпити, бо в противнім случаю курить ся. Лїпити звичайною глиною не добре, бо груба знову попукає. Длятого добрий такий спосіб: Взяти пригорщ глини і розмісити єї з аркушем простої, нової бібули, котру перед тим треба змочити молоком. Глину з бібулою треба так вимісити рукою, щоби бібула в нїй розмісила ся на дрібні волокна. До так замішеної глини треба ще додати лут (7 і пів ґрама) мілко потовченої соли і лут коперасу та долити дрібку молока і ще раз добре вимісити. Тим кітом залїплюєсь всї шпари в грубі і він держить дуже добре. Ще лїпший кіт, котрого можна ужити так само як і тамтого не лиш до звичайних камінних груб, але й зелїзних печий і т. зв. анґлїйских кухонь, робить ся в той спосіб, що па чотири части (на вагу) глини додає ся одну часть бораксу. Боракс можна у водї розпустити і замісити нею глину. Сей кіт твердне зараз і держить дуже міцно.

— Спосіб від плїсни. У вогких коморах, або в шафах і скринях, що стоять на вогких місцях і де длятого дуже легко кидає ся плїсня, можна забезпечитись від того в той спосіб, що в таким місцї ставить ся миску з негашеним вапном. Негашене вапно втягає в себе вогкість і не дає кидати ся плїсни.

— Хто хоче мати білі зуби нехай що дня возьме дрібку соли на палець і чистить нею зуби, але легко, щоби не дуже терти, бо остра сіль може при сильнїйшім потираню стирати поливу на зубах. Хто би мав болючі ясна, не повинен соли уживати.

— На посїдані руки есть дуже добрий слїдуючий лїк: в кварті води розпустити ложку чистого меду і тою водою мастити руки. Ще лїпший буде успіх, коли до тої води з медом додати ложку ґлїцерини. Від тої води шкіра на руках мякне і они гоять ся.

Торг збіжевий.

Львів дня 11 січня: Пшениця 7·20 до 7·40 зр.; жито 6·— до 6·40; ячмінь броварний 5·— до 6·—; ячмінь пашний 4·90 до 5·30; овес 5·20 до 5·40; ріпак 8·25 до 8·75; горох 5·— до 8·—; вика 4·75 до 5·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·75 до 5·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 30·— до 40·—; шведска 30 до 38·—; біла 40·— до 55·—; тимотка —·— до —·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·— до —·—; нова 5·20 до 5·50; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Відень 14 січня. Є. Вел. Цїсар принимаючи вчера президию комітету балевого в користь товариства шкільного, що опікуєсь доньками урядників, заявив на просьбу президиї, що сего року сам прийде і дасть доказ своєї Найв. печаливости о добро стану урядничого.

Льондон 14 січня. Ширені за границею алярмуючі вісти о станї здоровля анґлїйскої королевої, Вікториї, суть зовсїм безосновні.

Льондон 14 січня. Standard заявляє, що єсть уповажнений подати до відомости, що відносини межи Нїмеччиною а Анґлїєю суть так само дружні, як були доси.

Берлин 14 січня. Цїсар Вільгельм вислухавши викладу професора Рентґена о викритю нового, невидного для очий проміня, надїлив его ордером корони другої кляси.

Рим 14 січня. Декретом королївским продовжено сесию парляменту.

Масава 14 січня. Залога в Макалє відперла сьвітло новий напад Шоанців, котрі стратили богато людий. Ґарнїзон італїяньский здобув знову жерела і набрав собі запас води.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

три зложили руки, похилили голови і змовили перед обідом в голос слїдуючу просту молитву: „О Боже і отче всїх! Все що маємо, походить від Тебе! Прийми ж нашу подяку і благослови нас, щоби ми могли завсїгди сповняти Твою волю!"

Здивовані глянули по собі: кождий з них говорив мовою, котрої другий нїколи не чув, а прецї один другого зрозуміли. Сьвята покора зворушила їх душу; почули Бога при собі.

Та стріча, щоби так сказати, як тогди роки рахували, відбула ся в 747 роцї Риму [1]), в місяци грудни, в порі, коли в сторонах над Середземним морем була зима. — По їздї через пустиню хотїло ся їсти і всї три в наметї заїдали добре. Попоївши і напившись по трохи вина, стали собі взаїмно розповідати, що стало ся причиною їх з'їзду.

Подорожному в чужім краю — почав говорити Єгиптиянин — нема нїчого так милого, як коли якийсь приятель закличе его по імени. А що ми будемо мусїли ще богато днів жити разом, то пора, щоби ми взаїмно познакомили ся. Коли згода, то нехайже той насамперед говорить, хто послїдний приїхав.

І поволи, як той, що привик до здержаливости, почав Грек говорити.

— Мої братя! То, що вам маю розповісти' єсть так незвичайне, що сам не знаю, від чого починати і як розповідати. Я ще й сам себе не розумію, можу лиш заявити, що сповняю волю когось висшого, котрому вічно служити єсть найбільшою розкошею. Коли прийде менї на гадку задача, котру маю сповнити, то мене бере така невисказана радість, що аж приходжу до переконаня, що то воля Божа, котру я сповняю.

Від великого зворушеня він на хвильку притих, а товариші его, шануючи его чувство поспускали очи.

— Далеко звідси, на заходї, єсть край, що буде вічно жити в памяти, бо сьвіт мусить бути ему вдячним за неодно, що дає чоловікови найчистїйшу радість. Не згадуючи вже про штуки, про фільософію, красноріччивість, поезию та штуку военну, мовою того краю, мої братя, буде колись проповідувати ся наука того, котрого ми вийшли шукати. Говорю тут о Грециї. Я Каспар, син Клеанта з Атин. Як той нарід, до котрого я себе причисляю, віддавав ся я зовсїм наукам. Два найбільші наші фільософи так учать: один каже, що кождий чоловік має несмертельну душу, а другий, що єсть лиш один безконечно справедливий Бог. — Обі ті науки вибрав я собі яко ті, котрі гідні того, щоби їх учити ся, бо я пізнав, що єсть якась звязь межи Богом а душею, чого доси ще не розслїджено. Школи не могли менї того пояснити; я стояв як би перед якоюсь кріпкою стїною, котру годї проникнути.

(Дальше буде.)

[1]) За римских часів числено роки від заложеня міста Риму, столицї римскої держави. А що місто се заложено в 753 р. перед рождеством Христовим, то після теперішного нашого численя виходило би, що рік рождества Христового 747 після римского численя поданий тут хибно. Тимчасом християньске численє лїт, котре завів римский ігумен Діонизий в шестім столїтю було хибне, бо він поклав був рік 754 від заложеня Риму яко той рік, в котрім народив ся Христос. Пізнїйші розслїди показали, що рік, в котрім народив ся Христос' був означений Діонизием бодай о яких пять лїт хибно, і длятого приймає ся тепер загально, що Христос народив ся в 747 р. від заложеня Риму і сей рік уважає ся у Християн за перший від рождества Христового.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.